

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Unionens grundlov : Her er et udkast fra EF-Parlamentet til ny grundlov der kan erstatte Maastricht-traktaten og Danmarks Grundlov

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1993

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Unionens grundlov : Her er et udkast fra EF-Parlamentet til ny grundlov der kan erstatte Maastricht-traktaten og Danmarks Grundlov

Jens-Peter Bonde

UNIONENS GRUNDLOV

Her er et udkast fra
EF-Parlamentet til ny
grundlov, der kan erstatte
Maastricht-Traktaten
og Danmarks Grundlov

UNIONENS GRUNDLOV

Redaktion: Jens-Peter Bonde

Udgiver: JuniBevægelsen,

Nybrogade 18, 1203 København K.

Telf. 33 93 00 46 Fax 33 93 30 67

Tryk: NOTAT Avisproduktion,

8961 Allingåbro. Telf. 86 48 16 00.

ISBN: 87-87692-627

Jens-Peter Bonde

UNIONENS GRUNDLOV

**Her er et udkast fra
EF-Parlamentet
til ny grundlov
der kan erstatte
Maastricht-Traktaten
og Danmarks Grundlov**

John Peter Bange

WILLIAM
WILLIAM

How we et al. et al. et al.
et al. et al. et al. et al.
et al. et al. et al. et al.
et al. et al. et al. et al.
et al. et al. et al. et al.
et al. et al. et al. et al.

UNIONENS GRUNDLOV

Forord af Jens-Peter Bonde

„Unionens Grundlov“ og „Den Europæiske Unions forfatning“ er de to navne, der knyttes til et nyt udkast til betænkning fra EF-Parlamentet om at omdanne de tolv EF-landes samarbejde til en forbundsstat. Forslaget behandles for tiden i EF-Parlamentets institutionelle udvalg og offentliggøres hermed.

Det er formanden for EF-Parlamentets institutionelle udvalg, den tidligere spanske udenrigsminister og generalsekretær for Europarådet i Strasbourg, Marcelino Oreja, som er ordfører for den ny Unions-betænkning. Han har fået hjælp af juridiske eksperter fra EF-landenes universiteter. Så det er et helstøbt forslag til en egentlig Unions-Grundlov, som nu foreligger.

Det institutionelle udvalg skal færdiggøre betænkningen inden sommerferien, så det kan vedtages af EF-Parlamentet i september 1993. EF-Parlamentet regner med, at Danmark, Storbritannien og Tyskland vil godkende Maastricht-Traktaten, så den kan træde i kraft i år. Så er vejen banet for næste skridt: en rigtig forfatning for EF-Europas Forenede Stater.

Men EF-Parlamentet har ikke magt som det har agt. Ved ændringer af EF-samarbejdets juridiske grundlag forlanger Traktaten, at samtlige EF-lande skal være enige.

BLOKERER FOR NORDEN

Men selv om EF-Parlamentet ikke i dag har magt til at vedtage love, kan Parlamentet med den nye Maastricht-Traktat i hånden gennemtvinge ting, som i dag anses for usandsynlige. EF-Parlamentet har således hånds- og halsret over de fleste internationale aftaler, som EF-landene indgår. EF-Parlamentet får med Maastricht-Traktaten mulighed for at forkaste forslag om at udvide EF med Norge, Sverige, Finland og Østrig.

Forhandlingerne om udvidelse er kommet igang, og det er sandsynligt, at EF-Parlamentet vælger at blokere for udvidelsen, indtil EF-landene har givet Parlamentet en egentlig lovgivende rolle og medbestemmelse ved udformningen af den Unions-Grundlov, som skal afløse Maastricht-Traktaten.

NY KONFERENCE OM UNION

Maastricht-Traktaten forudser selv en ny regeringskonference allerede i 1996. På denne konference skal man ifølge Traktaten arbejde med at lægge det udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitiske samt det retspolitiske samarbejde ind under det egentlige EF-samarbejde.

Det militære samarbejde i Vestunionen forudses også sammensmeltet med det egentlige EF-samarbejde. Der forudses overgang til automatiske flertalsafgørelser på nye områder, ligesom EF-Parlamentet skal have mere magt. Unionsborgerskabet skal udbygges med nye rettigheder.

Det forslag til forfatning for Den Europæiske Union, som offentliggøres her, er et gennearbejdet udkast til en tokammer-Grundlov. EF-Parlamentet kommer til at svare til det amerikanske Repræsentanternes Hus. Det nuværende ministerråd omdannes til et Senat, hvor hver delstat får en plads. Til „Repræsentanternes Hus“ skal man vælge sine repræsentanter ved direkte valg hvert femte år. I Danmark skal man vælge 16 af 567 pladser. I Ministerrådet skal hver stat have en fast repræsentant, en minister, som er udstationeret i EF-hovedstaden.

UNIONSREGERINGEN

I den ny Unionsforfatning får EF-Kommissionen rollen som regering. Her skal hver stat have mindst een og højst 2 repræsentanter. Kommissionen skal ledes af en formand, som fordeler opgaverne imellem sine „ministre“. Kommissionens formand bliver at sammenligne med en statsminister. Han bliver leder af Forbundsregeringen og ansvarlig for udførelsen af opgaverne.

„Statsministeren“ vælges efter forslag fra EF-landenes regeringsledere i Det europæiske Råd af EF-Parlamentet med et flertal af dets faktiske medlemmers stemmer. Formanden vælger sine medlemmer i samråd med Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Den således sammensatte Kommission kan først starte sit arbejde, når Parlamentet har udtalt tillid til den ny regering. Parlamentet kan også udtale sin mistillid til regeringen, hvorefter Kommissionen skal nedlægge deres hverv. Der indføres hermed positiv parlamentarisme på forbundsniveau.

UNIONSRÅDET

Det europæiske Råd består som nu af stats- og regeringscheferne fra medlemslandene og EF-Kommissionens formand. Det europæiske Råd fastlægger de overordnede retningslinjer. Rådet, svarende til det amerikanske senat, består af en minister fra hver medlemsstat med kompetence for unionsforhold. Han leder en delegation, som kan være udnævnt efter nationale forfatningsbestemmelser.

Hver delegation har én stemme, men deres vægt er forskellige. I dag har Luxembourg 2, Danmark og Irland 3 stemmer hver. Holland, Belgien, Portugal og Grækenland har hver 5. Spanien 8, og de fire største medlemslande hver ti stemmer. Denne vægtfordeling skal kun kunne ændres ved forfatningsændring. Det ligger i luften, at de store lande skal have større stemmewægt, hvis EF udvides til flere lande. Danmark skal således regne med mindre indflydelse end i dag som betingelse for at få EF udvidet med andre nordiske lande.

Som noget helt nyt skal man afskaffe den nuværende rotation af formandskabet mellem medlemsstaterne. Idag skifter formandskabet hver sjette måned. Rådets formand skal fremover vælges med 5/6 flertal blandt de deltagende medlemsstater. Rådets formand bliver dermed reelt en slags præsident, som skal slås med Kommissionens formand om at repræsentere Unionen udadtil, for eksempel i samtaler med USAs præsident.

UNIONSLOVE

Den lovgivende magt placeres hos Kommissionen, Rådet og Parlamentet i forening. Nye love skal som i dag udarbejdes af forbundsregeringen, dvs. Kommissionen. Men hvis Kommissionen ikke tager initiativ til et lovforslag, skal EF-Parlamentet også kunne udarbejde lovforslag sammen med Rådet. Forfatningsændringer kan foreslås af Parlamentet, Kommissionen, Rådet eller en medlemsstat.

Almindelige love skal vedtages både i Parlamentet og Rådet (svarende til Senatet i USA) for at kunne træde i kraft. I EF-Parlamentet skal almindelige love vedtages med almindeligt flertal blandt medlemmerne.

Forfatningslove skal dog have absolut flertal af Parlamentets medlemmer bag sig. Forfatningsændringer skal støttes af 2/3 af samtlige medlemmer i Parlamentet.

I Ministerrådet, svarende til Senatet, skal almindelige love have et flertal af delegationerne bag sig, og dette flertal skal mindst repræsentere 60 % af medlemsstaternes befolkning. Ved forfatningslove skal flertallet mindst repræsentere 75 % af befolkningen.

Ændring af forfatningen skal som i dag tiltrædes af samtlige lande gennem en enstemmig beslutning. De træder i kraft efter godkendelse i medlemsstaterne i henhold til deres egne forfatningsbestemmelser.

I Danmark kan forfatningsændringer godkendes af et almindeligt flertal i Folketinget, når der ikke dermed overlades ny suverænitæt. Hvis der overlades suverænitæt, skal det ske med 5/6 flertal i Folketinget eller ved en ny folkeafstemning. Eller ved en egentlig ændring af den danske Grundlov, hvis der overlades beføjelser i ubestemt omfang, eller til en myndighed, som ikke kan beskrives som „mellempfolkelig“.

Kommissionen får med Unions-Grundloven mulighed for at lave hastelovgivning selvstændigt. Sådanne love bortfalder dog igen, hvis de ikke senest 60 dage efter offentliggørelsen er blevet bekræftet af Rådet og EF-Parlamentet.

UNIONSDOMSTOLEN

Forbundsstaten skal også have sin forbundsdomstol, hvis domme skal adlydes overalt i Unionen. Unionslovene har i forfatningsudkastet udtrykkelig forrang for de bestemmelser, man måtte vedtage i medlemsstaterne.

Unionen har et „subsidiaritetsprincip“. Ligesom i Maastricht-Traktaten er det Unionens myndigheder som afgør, om en beslutning kan tages lokalt.

Unionen sikrer fri bevægelighed for sine borgere på hele Unionens territorium, „og de nyder sociale rettigheder. De kan tildeles visse politiske rettigheder ved forfatningslov“, hedder det i artikel 6.

Forfatningen har også et katalog over grundrettigheder som ret til liv, værdighed, lighed for loven, tankefrihed, menings- og oplysningsfrihed, privatliv, beskyttelse af familien, forsamlingsfrihed, foreningsfrihed, ejendomsret (hvor man kun kan tilpligtes at afstå sin ejendom „mod en rimelig og forudgående erstatning“ - ikke fuldstændig erstatning som i den danske Grundlov),

erhvervsfrihed og arbejdsvilkår, arbejdsmarkeds-rettighe-der, social beskyttelse, ret til undervisning, ret til aktindsigt, ret til domstolsprøvelse, miljøbeskyttelse m.v.

FÆLLES UNIONSHÆR

Forfatningsudkastet ligner andre forbundsstats-forfatninger i principperne og opererer også med en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, „herunder den fælles forsvarspolitik og det fælles forsvar“.

Udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitikken skal besluttes af Rådet og gennemføres af Unionen og medlemsstaterne. Som i Maastricht-Traktaten afgør Rådet med enstemmighed, hvor beslutningerne kan tages som flertalsafgørelser.

Formanden for Rådet og formanden for Kommissionen repræsenterer begge Unionen udadtil, men den diplomatiske repræsentation hører under Kommissionen. Det fælles forbundsudenrigsministerium bliver således en del af det almindelige EF-samarbejde, og Kommissionens udenrigsminister og forsvarsminister vil skulle stå til ansvar over for EF-Parlamentet på samme måde som de øvrige kommissærer.

Unionen „har beføjelse til at indgå traktater“. Kommissionen forhandler dem med andre lande og forelægger dem til godkendelse i Parlamentet, som skal godkende med et flertal af medlemmerne, og for Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal, dvs. idag 54 af 76 stemmer.

„De således indgåede traktater forpligter Unionens institutioner og medlemsstaterne“, hedder det i artikel 44 stk. 4. Det vil vanskeliggøre dansk deltagelse i nordisk samarbejde.

NYE MEDLEMMER

Hvis forfatningsudkastet vedtages kan nye medlemmer optages, uden alle lande behøver være enige. Vilkårene for nye landes optagelse fastlægges i en traktat, som vedtages ved forfatningslov. Det er tilstrækkeligt med tilslutning fra et flertal af medlemslandene, der tilsammen repræsenterer 75 % af EF-landenes befolkninger.

Danmark udgør 1,6 % af EF-landenes befolkninger.

Vi vil i forfatningen få lidt større indflydelse end vores befolkningstal rækker til. Ved vægtede afstemninger vil vi som idag kunne få 3 af 76 stemmers medindflydelse i Rådet på de love, der skal gælde i den øvrige del af Unionen.

Til gengæld giver vi embedsmand og ministre fra den øvrige del af Unionen 73 af 76 stemmers medindflydelse på udformningen af de love, der skal gælde i Danmark.

I EF-Parlamentet vil 16 af 567 repræsentanter kunne vælges af de danske vælgere. Som dansk vælgerkorps bliver vi aldrig mere i stand til at ændre en lov, med mindre vi kan overbevise et flertal i de øvrige Unionslande.

Men forfatningsudkastet tilbyder os i stedet at blive en del af EF-Europas

Forenede Stater med et tokammerparlament som i USA. Spørgsmålet er, om det er det vi vil, eller om vi foretrækker et mere åbent Europa, hvor samtlige 50 europæiske nationer kan samarbejde mere frit end gennem tilslutning til Unionen.

Et mere demokratisk Europa, hvor lovene som hovedregel vedtages i regionale og nationale parlamenter, som er tættere på borgerne og behandler lovgivningen på vælernes egne sprog.

Et mere decentralt Europa, hvor man kun overlader begrænsede og konkret afgrænsede beføjelser til mellemfolkelige myndigheder. Kun når beslutningerne vedrører grænseoverskridende fænomener, hvor nationalstaterne er ude af stand til at effektuere beslutninger, som f.eks. grænseoverskridende forurening og beskatning af multinationale selskaber.

Spørgsmålet er, om en demokratisk forfatning skal bygges op fra neden, hvor vælgerne delegerer magt til næste niveau og har mulighed for at trække delegationen tilbage?

Eller, om pyramiden skal vendes om og anbringes på spidsen, så det er forbundsmyndighederne, der bestemmer, hvad vi må bestemme i medlemsstaterne.

Denne diskussion er ikke speciel dansk. Den vedrører alle europæere, og vi stemmer for hele Europa, når vi afgiver vores stemme til de næste skridt på vejen mod EF-Europas Forenede Stater.

*Jens-Peter Bonde
Medlem af EF-Parlamentet
og aktiv i JuniBevægelsen*

**UDKAST TIL
BETÆNKNING
om Den Europæiske Unions forfatning
Ordfører: Marcelino OREJA AGUIRRE**

**Dokument nr. PE 203.601/ændr.,
dateret 27. april 1993.**

UDKAST TIL DEN EUROPÆISKE UNIONS FORFATNING PRÆAMBEL

Medlemsstaterne og Europa-Parlamentet,

som henviser til, at en stadig snævrere union mellem de europæiske folk og en bekræftelse af den europæiske politiske identitet skal ses i sammenhæng med Europas historiske udvikling,

som understreger, at tilhørsforholdet til Unionen bygger på værdier, som er fælles for de folk, der indgår heri, navnlig lige værdighed og lige rettigheder, tolerance og solidaritet samt respekt for principperne om demokrati og lov og ret,

som ligeledes understreger, at den fulde opfyldelse af den menneskelige værdighed og af det enkelte individs legitime stræben bygger på princippet om menneskets universelle og udelelige rettigheder,

som bemærker, at Unionen respekterer medlemsstaternes nationale identitet, navnlig på grundlag af subsidiaritetsprincippet, og at den anser folkenes forskellige kulturer, historie og traditioner for en kilde til berigelse og uddybning,

som bemærker, at Unionen sigter mod udvikling af og økonomisk og social samhørighed mellem sine medlemsstater samt mod bekræftelse af principperne om solidaritet, fremskridt, regionale og lokale myndigheders aktive deltagelse samt respekt for miljøet og kulturarven,

som bekræfter, at en Europæisk Union bør bidrage effektivt til sine folks sikkerhed og bevarelse af verdensfreden, samt til økonomisk og social udvikling og beskyttelse af miljøet på internationalt plan,

som understreger, at Den Europæiske Union er åben for udvidelse med de europæiske stater, der er interesseret heri, og som deler de samme værdier, respekterer de samme principper og har de samme mål, har på de europæiske folks vegne vedtaget Den Europæiske Unions forfatning.

AFSNIT I: PRINCIPPERNE

Artikel 1: Den Europæiske Union

1. Den Europæiske Union (i det følgende benævnt „Unionen“) består af medlemsstaterne og deres borgere. Unionens beføjelser udgår fra borgerne.
2. Unionen lægger vægt på sine folks fælles historiske arv og respekterer medlemsstaternes historiske og kulturelle identitet samt forfatningsmæssige strukturer.
3. Unionen er en juridisk person.
4. Unionen råder over de nødvendige midler til at gennemføre sine mål og bevæge sig frem mod en mere dybtgående og sammenhængende integration med udgangspunkt i gældende fællesskabsret.
5. Medlemsstaterne samarbejder solidarisk indbyrdes samt med Unionens institutioner om at opnå Unionens mål. Unionens institutioner varetager de opgaver, de er tildelt i forfatningen.
6. Unionens lovgivning har forrang frem for medlemsstaternes.

Artikel 2: Unionens mål

Unionens væsentligste mål er:

- at fremme økonomiske og sociale fremskridt samt et højt niveau for beskæftigelse og social beskyttelse med henblik på en miljømæssigt bæredygtig udvikling,
- at opbygge et juridisk og økonomisk område uden indre grænser, der hviler på princippet om åben markedsøkonomi, og som har en intern sikkerhedspolitik,
- at bistå medlemsstaterne og deres folk med solidarisk at tilpasse deres strukturer til den økonomiske og politiske udvikling,
- at fremme sine folks kulturelle udfoldelse i respekt for deres forskellighed,
- at styrke sin egen identitet såvel internt som i internationale sammenhænge,
- at bidrage til sine folks sikkerhed og til det internationale samarbejde om at skabe en fri og fredelig verdensorden, der muliggør en økonomisk og social udvikling, som respekterer miljøet.

Artikel 3: Unionsborgerskab

Unionsborgerskab har enhver, der er statsborger i en medlemsstat.

Artikel 4: Borgernes valgrettigheder

Enhver unionsborger, der har bopæl i en medlemsstat, hvor han ikke er statsborger, har valgret og er valgbar ved kommunale valg og valg til Europa-Parlamentet i den medlemsstat, hvor han har bopæl, på samme betingelser som statsborgerne i denne medlemsstat. Det nærmere omfang af disse rettigheder kan fastsættes ved forfatningslov. Borgernes valgrettigheder kan udvides ved forfatningsændring.

Artikel 5: Borgernes politiske aktivitet

Enhver borger har ret til at være politisk aktiv inden for hele Unionens område med henblik på, navnlig gennem de politiske partier, at øve indflydelse på Unionens politik og beslutninger. Han kan individuelt eller kollektivt stille forslag om lovændringer og anmode om ændring af administrativ praksis.

Borgerne informeres og høres i tilfælde, hvor Unionens afgørelser berører særinteresser.

Unionen anerkender og støtter foreningers rolle, for så vidt disse udtrykker borgernes ønsker og bekymringer.

Enhver borger har ret til at få adgang til Unionens offentlige hverv.

Artikel 6: Borgernes frie bevægelighed

Enhver unionsborger har ret til frit at færdes og tage bopæl på medlemsstaternes område. Han kan her udøve den erhvervsaktivitet, han selv har valgt.

Unionen bidrager til at sikre ligestilling, navnlig ved at bestræbe sig på at fjerne hindringer for, at borgerne kan nyde og udøve deres rettigheder fuldt ud.

Borgere kan frit rejse ind og ud af Unionens område.

Enhver borger nyder på et tredjelands område Unionens eller eventuelt medlemsstaternes diplomatiske og konsulære beskyttelse.

Borgere fra tredjelande og statsløse, der har bopæl inden for Unionen, har i overensstemmelse med Unionens love ret til at færdes frit og tage arbejde, og de nyder sociale rettigheder. De kan tildeles visse politiske rettigheder ved forfatningslov.

Unionsborgere, borgere fra tredjelande og statsløse med bopæl i Unionen har ret

til at forelægge sager om dårlig administration for en af Europa-Parlamentet udnævnt ombudsmand eller at indgive andragende til Europa-Parlamentet.

Artikel 7: Menneskerettigheder

Unionen værner om de grundlæggende rettigheder, således som de er fastlagt i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og i de andre herom gældende internationale aftaler i overensstemmelse med medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner. I forbindelse med gennemførelsen af Unionens lovgivning værner Unionen og medlemsstaterne særlig om nedenstående menneskerettigheder:

1. Ret til liv

Alle har ret til liv, til respekt for deres fysiske integritet samt til frihed og sikkerhed. Ingen kan dømmes til døden, underkastes tortur eller pålægges umenneskelig eller fornedrende straf eller behandling.

2. Værdighed

Den menneskelige værdighed er ukrænkelig. Den indebærer navnlig, at individet har en grundlæggende ret til at råde over de tilstrækkelige midler og ydelser til sig selv og sin familie.

3. Lighed for loven

1. Alle er lige for loven.
2. Det er forbudt at udøve nogen form for forskelsbehandling på grundlag af race, hudfarve, køn, sprog, religion, politisk eller anden opfattelse, national eller social afstamning, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller et hvilket som helst andet forhold.
3. Mænd og kvinder skal sikres lige behandling navnlig med hensyn til arbejde, undervisning, familien, social beskyttelse og uddannelse.

4. Tankefrihed

Enhver har ret til tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed.

5. Menings- og oplysningsfrihed

1. Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfriheden og friheden til at modtage og meddele oplysninger og tanker.
2. Kunst, videnskab og forskning er fri. Den akademiske frihed respekteres.

6. Privatliv

1. Enhver har ret til respekt for og beskyttelse af sin identitet.
2. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sin ære, sin bolig og sine private meddelelser.
3. Ingen offentlig myndighed kan foretage nogen form for overvågning af personer eller organisationer uden en retskendelse.

7. Beskyttelse af familien

Enhver har ret til at stifte familie. Familien har ret til juridisk, økonomisk og social beskyttelse. Fader- og moderskab samt barnets rettigheder er ligeledes beskyttede.

8. Forsamlingsfrihed

Enhver har ret til at deltage i fredelige møder og forsamlinger.

9. Foreningsfrihed

Enhver har ret til foreningsfrihed.

10. Ejendomsret

Ejendomsretten er ukrænkelig. Ingen kan tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det. Det kan kun ske ifølge lov og mod en rimelig og forudgående erstatning.

11. Erhvervsfrihed og arbejdsvilkår

1. Unionen anerkender retten til arbejde. Unionen og medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre denne ret i praksis.
2. Enhver har ret til frit at vælge beskæftigelse og arbejdssted og til frit at udøve sit erhverv.
3. Ingen kan vilkårligt fratages sit arbejde eller tvinges til at udføre et bestemt arbejde.

12. Arbejdsmarkedsrettigheder

1. Arbejdstagerne har ret til at organisere forsvaret af deres rettigheder kollektivt, herunder til at oprette fagforeninger.
2. Retten til forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter er ukrænkelig.
3. Retten til kollektive aktioner såvel som strejkeretten er ukrænkelig.
4. Arbejdstagerne har ret til løbende at blive informeret om deres virksomheds økonomiske og finansielle situation og til at blive hørt om afgørelser, der kan berøre deres interesser.

13. Social beskyttelse

1. Enhver har ret til at nyde godt af foranstaltninger, der giver ham mulighed for den bedst mulige helbredstilstand.
2. Enhver, der ikke har tilstrækkelige midler til sit underhold, har ret til social og lægelig bistand.
3. Arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres pårørende har ret til social sikring eller en tilsvarende ordning.
4. Enhver, der af grunde, som han ikke er herre over, er ude af stand til at skaffe sig en rimelig bolig, har ret til bistand i så henseende fra de offentlige myndigheder.

14. Ret til undervisning

1. Enhver har ret til undervisning og en faglig uddannelse, der står i forhold til hans evner.
2. Undervisningen er fri.
3. Forældre har ret til selv at sørge for denne undervisning ud fra deres religiøse eller filosofiske overbevisning, forudsat at dette sker i overensstemmelse med barnets tarv.

15. Ret til aktindsigt

Enhver har ret til at få indsigt i og rettet fejl i forvaltningsakter og oplysninger, der angår ham.

16. Ret til domstolsprøvelse

1. Enhver har ret til at bringe sin sag for en lovmæssigt udpeget dommer.
2. Enhver har ret til at få sin sag behandlet retfærdigt, i offentlighed og inden for en rimelig frist af en uafhængig og upartisk domstol, der er nedsat ved lov.
3. Retten til domstolsprøvelse er sikret. Der ydes retshjælp til alle, der ikke råder over tilstrækkelige midler til at anlægge retssag.

17. Ne bis in idem

Ingen kan retsforfølges eller dømmes for forhold, for hvilke han tidligere er frifundet eller dømt.

18. Forbud mod bestemmelser med tilbagevirkende kraft

Ingen kan ifalde ansvar for handlinger eller undladelser, der ikke var ansvarspådragende i henhold til den dagældende lovgivning.

19. Ret til at indgive andragender

Enhver har ret til at indgive skriftlige klager eller anmodninger til de offentlige myndigheder, som har pligt til at reagere på dem.

20. Ret til miljøbeskyttelse

Enhver har ret til beskyttelse og bevaring af sit naturlige miljø.

21. Begrænsninger

De ved denne forfatning garanterede rettigheder og friheder kan ikke fraviges, medmindre det sker ved en lov, som respekterer deres hovedindhold, og da kun i det omfang det er rimeligt og nødvendigt for at bevare et demokratisk samfund.

22. Beskyttelsesniveau

Ingen bestemmelse i denne forfatning kan fortolkes således, at den begrænser beskyttelsen i henhold til unionslovgivningen, medlemsstaternes nationale lovgivning og folkeretten.

23. Misbrug af rettigheder

Ingen bestemmelse i denne forfatning kan fortolkes således, at den giver nogen som helst ret til at udøve en virksomhed eller foretage en handling, hvis formål er at begrænse eller tilintetgøre de heri nævnte rettigheder og friheder.

AFSNIT II: UNIONENS BEFØJELSER

Artikel 8:

Tildeling af beføjelser

1. Unionen råder over de beføjelser, der er tillagt den ved denne forfatning, og overtager den gældende fællesskabsret.
2. Navnlig de bestemmelser i Traktaterne, som vedrører disses mål og anvendelsesområde, og som ikke udtrykkeligt eller implicit ændres ved denne forfatning, er en del af unionslovgivningen. De kan kun ændres ved en forfatningsændring.
3. De øvrige bestemmelser i disse Traktater indgår ligeledes unionslovgivningen, for så vidt de er forenelige med forfatningen. De kan kun ændres ved forfatningslov.
4. Retsakter fra De Europæiske Fællesskaber og foranstaltninger truffet som led i regeringssamarbejdet har fortsat retsvirkning, for så vidt de er forenelige med forfatningen og ikke er blevet erstattet med retsakter eller foranstaltninger, som Unionens institutioner har truffet i henhold til deres respektive beføjelser.
5. Unionen respekterer De Europæiske Fællesskabers forpligtelser, navnlig aftaler og konventioner indgået med et eller flere tredjelande eller en international organisation.

Artikel 9:

Virkeliggørelse af målene

Unionens institutioner har de beføjelser, der findes nødvendige og hensigtsmæssige for den effektive udøvelse af deres kompetence.

Er en handling fra Unionens side nødvendig for at virkeliggøre et af dens mål, men forfatningen ikke har fastsat de nødvendige beføjelser hertil, tillægges Unionen imidlertid disse beføjelser ved forfatningslov.

Artikel 10: Subsidiaritetsprincippet

Udøvelsen af Unionens beføjelser og en udvidelse heraf i henhold til artikel 9, stk. 2, skal respektere principperne om subsidiaritet og proportionalitet.

Subsidiaritetsprincippet indebærer, at Unionen kun griber ind, hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor, på grund af den påtænke handlingens omfang eller virkninger, bedre kan gennemføres på unionsplan.

Ifølge proportionalitetsprincippet handler Unionen kun i det omfang, det er nødvendigt for at nå forfatningens mål.

Artikel 11: Samarbejde mellem medlemsstaterne

Unionen tilstræber at styrke de eksisterende samarbejdsformer mellem medlemsstaterne med henblik på, at fællesskabsprocedurerne og -ordningerne finder anvendelse på dem.

Med henblik herpå handler Unionen ved at vedtage holdninger og foretage fælles aktioner inden for rammerne af generelle retningslinjer fastlagt af Det Europæiske Råd.

Artikel 12: Fremme af nationale handlinger

Unionen kan anbefale, fremme eller tilskynde til, at medlemsstaterne på rent frivilligt grundlag foretager nationale handlinger på områder, der har nær sammenhæng eller forbindelse med Unionens mål.

Inden for samme områder kan Unionen endvidere fremme en samordning af medlemsstaternes aktiviteter, hvortil den kan yde særlig teknisk støtte.

AFSNIT III: DEN INSTITUTIONELLE RAMME

Artikel 13: Institutioner, organer og agenturer

1. Unionens institutioner er
 - Europa-Parlamentet
 - Det Europæiske Råd
 - Rådet
 - Kommissionen
 - Domstolen
2. Følgende varetager specifikke opgaver i henhold til forfatningen:
 - Den Europæiske Centralbank
 - Revisionsretten
 - Det Økonomiske og Sociale Udvalg
 - Regionsudvalget.
3. Med forbehold af bestemmelserne i Traktaterne kan der ved forfatningslov oprettes andre organer og agenturer med status som juridiske personer, der tillægges særlige opgaver. Ved forfatningsloven fastlægges deres statut og navnlig de nærmere bestemmelser om kontrol med dem.

Artikel 14: Europa-Parlamentet - Sammensætning

Europa-Parlamentet består af repræsentanter for borgerne i Den Europæiske Union. Disse repræsentanter vælges for fem år ved almindelige direkte valg ifølge en ensartet fremgangsmåde.

Antallet af mandater, principperne for deres fordeling og valgmanen fastsættes ved forfatningslov.

Artikel 15: Europa-Parlamentet - Beføjelser

Europa-Parlamentet

- deltager i fastlæggelsen af Unionens generelle politiske retningslinjer;
- vedtager lovgivningen og budgettet og godkender Unionens traktater;
- indstiller på forslag af Det Europæiske Råd Kommissionens formand og vedtager et tillidsvotum til denne;

- fører politisk kontrol med Unionens virksomhed og kan nedsætte undersøgelsesudvalg;
- udøver de udnævnelsesbeføjelser, der tillægges det i forfatningen;
- udøver de øvrige beføjelser, der er fastlagt i forfatningen og Traktaterne.

Artikel 16: Det Europæiske Råd

Det Europæiske Råd består af stats- og regeringscheferne i medlemsstaterne samt af formanden for Kommissionen.

Det Europæiske Råd tilfører Unionen den fremdrift, der er nødvendig for dens udvikling, og fastlægger de overordnede politiske retningslinjer herfor.

Artikel 17: Rådet - Sammensætning

Rådet består af en minister fra hver medlemsstat med kompetence for unionsforhold. Denne leder en delegation udnævnt efter nationale forfatningsbestemmelser. Hver delegation har én stemme.

Artikel 18: Rådet - Beføjelser

Rådet

- vedtager lovgivningen og budgettet og godkender Unionens traktater;
- koordinerer medlemsstaternes politik i det omfang, dette er fastlagt i forfatningen;
- udøver de udnævnelsesbeføjelser, der tillægges det i forfatningen;
- udøver de øvrige beføjelser, der er fastlagt i forfatningen og Traktaterne.

Artikel 19: Formandskabet for Rådet

Rådets formand vælges ved ikke vægtet 5/6 flertal af medlemsstaterne.

Artikel 20: Vægtning af stemmer

Hver delegations stemme har en vægt svarende til de herom gældende institutionelle fællesskabsprincipper. Denne bestemmelse kan kun ændres ved forfatningsændring.

Artikel 21: Kommissionen - Sammensætning og uafhængighed

1. Kommissionen omfatter mindst én statsborger fra hver af medlemsstaterne, dog kan højst to medlemmer af Kommissionen være af samme nationalitet.
2. Kommissionens medlemmer udfører deres hverv i fuldkommen uafhængighed og i Unionens almene interesse.

Domstolen påser, at disse bestemmelser overholdes.

Artikel 22: Kommissionen - Udnævnelse - Mistillidsvotum

1. Kommissionens medlemmer udnævnes for fem år efter fremgangsmåden i stk. 2.
2. Ved begyndelsen af hver valgperiode vælges Kommissionens formand efter forslag fra Det Europæiske Råd af Parlamentet med et flertal af dets faktiske medlemmer.

Kommissionens medlemmer vælges af formanden i samråd med Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Den således sammensatte Kommission påbegynder sit arbejde, efter at Parlamentet har vedtaget at give den et tillidsvotum.

Parlamentet kan med et flertal af sine medlemmer vedtage et mistillidsvotum med et varsel på mindst tre arbejdsdage; vedtagelsen af dette mistillidsvotum medfører, at Kommissionens medlemmer samlet nedlægger deres hverv, men dog viderefører de løbende forretninger, indtil deres efterfølgere er blevet udnævnt.

Artikel 23: Formanden for Kommissionen

Formanden for Kommissionen fordeler forretningsområderne mellem Kommissionens medlemmer.

Formanden koordinerer Kommissionens arbejde, og i tilfælde af stemmelighed er formandens stemme udslagsgivende.

Efter anmodning fra Europa-Parlamentet kan formanden bringe et kommissionsmedlems mandat til ophør.

Artikel 24: Kommissionen - Beføjelser

Kommissionen

- deltager i den lovgivende myndighed og har initiativret,
- gennemfører Unionens budget og lovgivning i overensstemmelse med forfatningens bestemmelser,
- fører kontrol med, at forfatningen og Unionens retsakter overholdes,
- fører forhandlinger og indgår Unionens traktater,
- udøver de øvrige beføjelser, der er fastlagt i forfatningen og Traktaterne.

Artikel 25: Domstolen

Domstolen består af dommere og generaladvokater.

Disse vælges blandt personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som i deres hjemland opfylder betingelserne for at indtage de højeste dommerembeder, eller som er jurister, hvis faglige kvalifikationer er almindeligt anerkendt. De udnævnes for ni år af Europa-Parlamentet, der træffer afgørelse med et flertal af sine medlemmer, og Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed. De kan ikke genudnævnes. De nærmere bestemmelser om denne udnævnelse fastlægges ved forfatningslov.

Artikel 26: Domstolens præsident

Domstolen vælger blandt dommerne sin præsident for et tidsrum af tre år. Denne kan genvælges.

Artikel 27:

Domstolens organisation og statut

1. Domstolen fastsætter sit procesreglement, der forelægges Europa-Parlamentet og Rådet til godkendelse.
2. På forslag af Domstolen fastsættes ved forfatningslov antallet af Domstolens medlemmer og deres stilling, oprettelsen af Domstolens afdelinger og de omstændigheder, hvorunder retten skal sættes af samtlige Domstolens medlemmer.
3. Domstolen har finansiell og administrativ autonomi inden for Unionens budget.
4. Domstolen udnævner sin justitssekretær og træffer bestemmelse om hans stilling.

Artikel 28: Andre retter

På forslag af Domstolen kan der ved forfatningslov oprettes en eller flere andre retter, der som første instans skal træffe afgørelse i bestemte arter af sager, idet der dog skal være mulighed for appel til Domstolen, begrænset til retsspørgsmål.

Opgaver, sammensætning og procesreglement fastsættes i analogi med artikel 25, 26 og 27.

Artikel 29: Den Europæiske Centralbank

Den Europæiske Centralbank fører Unionens monetære politik og udøver de beføjelser, der er fastlagt i forfatningen.

Den nyder den uafhængighed, der er nødvendig for udførelsen af dens opgaver. Domstolen værner om denne uafhængighed.

AFSNIT IV: UNIONENS OPGAVER

KAPITEL 1 - PRINCIPPER

Artikel 30: Unionens retsakter

1. Unionens institutioner vedtager i overensstemmelse med forfatningen:
 - forfatningsændringer,
 - forfatningslove, hvor dette er udtrykkeligt fastsat i forfatningen,
 - almindelige love i andre tilfælde.
2. Unionens institutioner vedtager i henhold til lovgivningen og forfatningen:
 - gennemførelsesforordninger,
 - individuelle beslutninger.
3. De kan ligeledes vedtage henstillinger og udtalelser.
4. Alle Unionens retsakter skal være begrundede.
5. Love og forordninger er bindende i alle enkeltheder på Unionens område. Beslutninger er bindende for dem, de angiver at være rettet til. Henstillinger og udtalelser er ikke bindende.

6. Love kan være rammelove, når de er begrænset til at fastlægge generelle principper på det pågældende område; de opstiller en resultatforpligtelse for medlemsstaterne og de øvrige myndigheder og pålægger de nationale og Fællesskabets myndigheder at gennemføre dem. Ved lov kan det fastsættes, hvilke bestemmelser der finder anvendelse, såfremt medlemsstaterne udviser passivitet i forbindelse med gennemførelsen af rammelove.

KAPITEL 2

- LOVGIVENDE MYNDIGHED

Artikel 31: Lovgivningsinitiativ

Kommissionen tager initiativet til almindelige love og til forfatningslove.

Undlader Kommissionen at handle, kan Europa-Parlamentet og Rådet efter fælles aftale udarbejde et lovforslag.

Initiativ til en forfatningsændring kan tages af Europa-Parlamentet, Kommissionen, Rådet eller en medlemsstat.

Artikel 32: Lovgivningsprocedure

1. Unionens love vedtages af Parlamentet med almindeligt flertal, såfremt der er tale om en almindelig lov, eller med et flertal af dets medlemmer, hvis der er tale om en forfatningslov, eller med et flertal på 2/3 af dets medlemmer, hvis der er tale om en forfatningsændring. Rådet vedtager almindelige love med et flertal af delegationer, der repræsenterer mindst 60% af medlemsstaternes befolkning. Rådet vedtager forfatningslove med et flertal af delegationer, der repræsenterer mindst 75% af medlemsstaternes befolkning. Rådet vedtager forfatningsændringer enstemmigt.
2. Et ændringsforslag, som er forelagt i Parlamentet eller Rådet, men som Kommissionen modsætter sig, kan kun vedtages af Parlamentet med et flertal af dets medlemmer og af Rådet med enstemmighed.
3. I tilfælde af uenighed mellem Europa-Parlamentet og Rådet forelægger et paritetisk forligsudvalg en formulering.
Denne formulering vedtages af Parlamentet og Rådet i henhold til flertalsreglerne i stk. 1, uden mulighed for ændringer.
4. Love underskrives af formændene for Parlamentet og Rådet og træder i kraft 20 dage efter deres offentliggørelse i Tidendet eller på en anden nærmere angivet dato.

5. Forfatningsændringer træder i kraft efter godkendelse i alle medlemsstater i henhold til deres respektive forfatningsbestemmelser.

Artikel 33: Delegation og uopsættelig udøvelse af den lovgivende myndighed

Ved en forfatningslov, der nærmere angiver bemyndigelsens indhold, formål, omfang og varighed, kan Kommissionen pålægges at udstede retsakter til fravigelse eller ændring af de gældende almindelige love.

I ekstraordinære tilfælde kan Kommissionen vedtage retsakter, der har gyldighed som almindelige love. Disse retsakter mister deres retskraft, hvis de ikke inden for 60 dage efter deres offentliggørelse stadfæstes af Rådet og EuropaParlamentet efter lovgivningsproceduren.

KAPITEL 3 - UDØVENDE MYNDIGHED

Artikel 34: Gennemførelse af lovgivningen

Medlemsstaterne gennemfører Unionens love.

Uanset stk. 1 har Kommissionen bemyndigelse til at udstede forordninger med henblik på at gennemføre lovene og kan træffe individuelle foranstaltninger med henblik på at anvende unionsretten. Inden for særlige områder kan Rådet ved lov tillægges bemyndigelse til at udstede forordninger.

Artikel 35: Kontrol med de nationale gennemførelsesbestemmelser

Kommissionen kontrollerer, at medlemsstaterne gennemfører lovene i praksis. De nærmere kontrolbestemmelser kan fastsættes ved forfatningslov.

KAPITEL 4

- DØMMENDE MYNDIGHED

Artikel 36: Den dømmende myndighed

Domstolen og de øvrige retter i Fællesskabet og medlemsstaterne værner om lov og ret ved fortolkningen og anvendelsen af denne forfatning samt af alle Unionens retsakter. Domstolen drager navnlig omsorg for, at unionsretten fortolkes ensartet.

Artikel 37: Domstolens beføjelser

Domstolens beføjelser kan kun ændres ved forfatningsændring.

Artikel 38: Krænkelser af menneskerettighederne

Domstolen kan behandle enhver klage om, at Unionen har krænket en forfatningssikret menneskerettighed.

Ved forfatningslov fastsættes betingelserne for at indgive en sådan klage såvel som for de sanktioner, Domstolen kan idømme.

Artikel 39: Respekt for kompetencefordelingen

Rådet, Kommissionen, Europa-Parlamentet eller en medlemsstat kan efter en retsakts endelige vedtagelse, men inden dens ikrafttræden, indgive annullationssøgsmål ved Domstolen over en retsakt, der går ud over grænserne for Unionens kompetence.

Domstolen kan udskyde denne retsakts ikrafttræden.

KAPITEL 5

- FINANSER

Artikel 40: Indtægter og budget

1. Art og omfang af Unionens indtægter fastlægges ved lov. Denne lov skal i Europa-Parlamentet vedtages med et flertal på 2/3 af de afgivne stemmer og et flertal af Parlamentets faktiske medlemmer og i Rådet med et flertal på 5/6 af stemmerne.

2. Samtlige Unionens indtægter og udgifter opføres på budgettet. Dette vedtages hvert år efter lovgivningsproceduren.
3. Unionen er forpligtet til at overholde samme budgetdisciplin, som den pålægger medlemsstaterne i henhold til unionsretten.
4. Ethvert forslag til ny udgift skal ledsages af en angivelse af en tilsvarende indtægt.

KAPITEL 6

- SAMORDNING AF MEDLEMSSTATERNES POLITIK

Artikel 41: Princip

På de områder, der er genstand for samordning eller samarbejde medlemsstaterne imellem, udøver Rådet de beføjelser, der er tillagt dette.

Kommissionen og Europa-Parlamentet inddrages i Rådets virke.

AFSNIT V: EKSTERNE FORBINDELSER

Artikel 42: Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik

1. Det Europæiske Råd fastlægger principperne og de overordnede retningslinjer for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder den fælles forsvarspolitik og det fælles forsvar. Europa-Parlamentet høres om disse retningslinjer og principper.
2. Rådet træffer, på forslag af Kommissionen eller efter anmodning fra en medlemsstat efterfulgt af udtalelse fra denne, afgørelse om fælles aktioner og holdninger fra Unionens side samt om den nærmere udformning af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Rådet træffer afgørelse med enstemmighed, medmindre det på forslag af Kommissionen har godkendt, at den fælles aktion eller holdning eller gennemførelsesbestemmelserne hertil kan vedtages med kvalificeret flertal.

3. Fælles aktioner gennemføres af Unionen og medlemsstaterne.

Artikel 43: Unionens repræsentation

Formanden for Rådet og formanden for Kommissionen repræsenterer Unionen udadtil.

Unionens diplomatiske repræsentation henhører under Kommissionen.

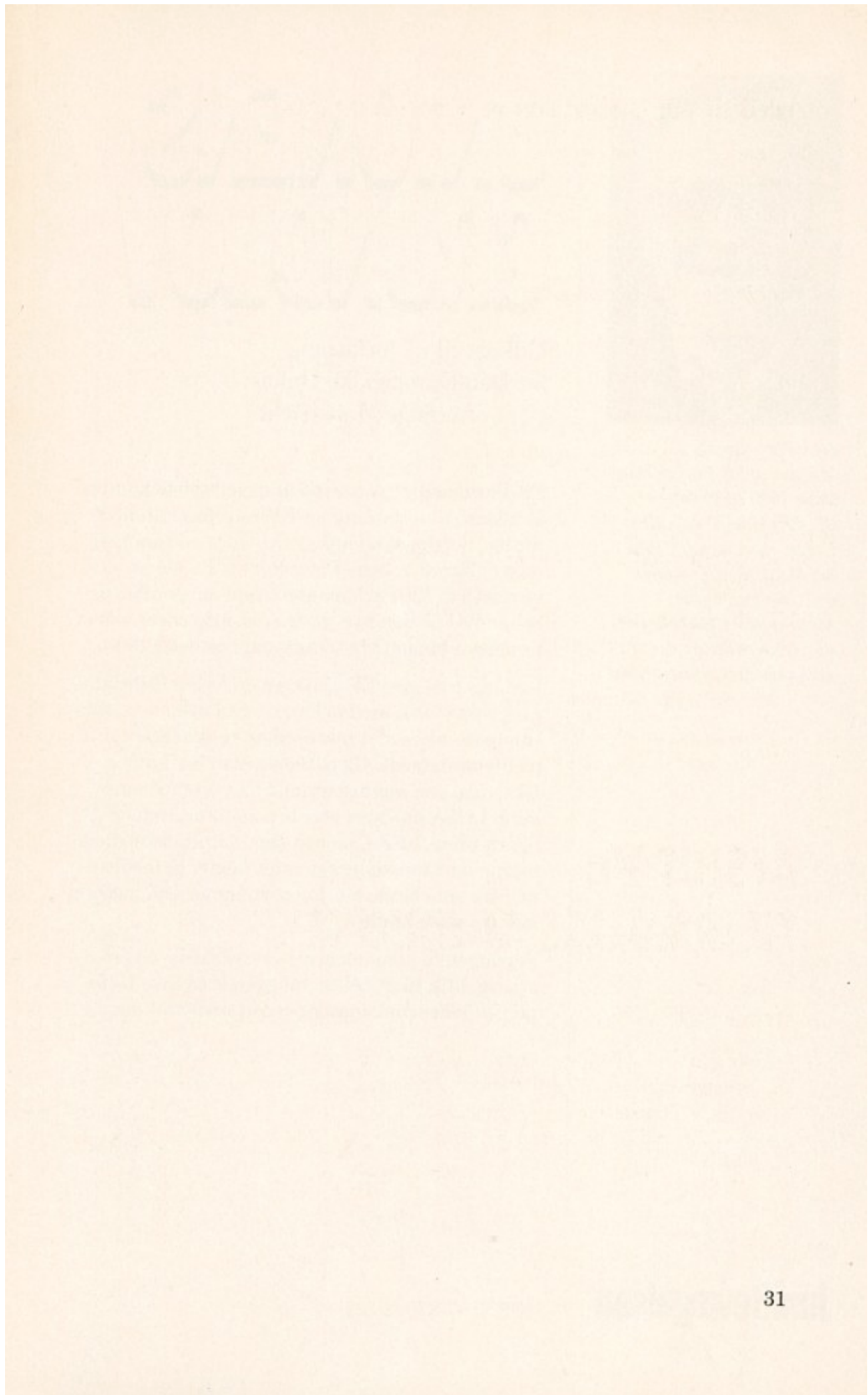
Artikel 44: Traktater

1. Unionen har beføjelse til at indgå traktater.
2. Traktater, hvorom Kommissionen har ført forhandlinger, forelægges til godkendelse for Europa-Parlamentet, der træffer afgørelse med et flertal af sine medlemmer, og for Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Kommissionen giver herefter udtryk for Unionens samtykke.
3. De omstændigheder, hvorunder godkendelse kan ske ved en forenklet procedure, fastlægges ved forfatningslov.
4. De således indgåede traktater forpligter Unionens institutioner og medlemsstaterne.
5. Parlamentet, Kommissionen, Rådet eller en medlemsstat kan anmode Domstolen om en udtalelse om en aftales forenelighed med denne forfatning. Afgiver Domstolen negativ udtalelse om den pågældende traktat, kan den kun vedtages ved forfatningslov.
6. Påtænkes det at indgå en international traktat, der indebærer en ændring af forfatningen, skal disse forfatningsændringer først vedtages.

AFSNIT VI: TILTRÆDELSE AF UNIONEN

Artikel 45: Tiltrædelse af nye medlemmer

Enhver europæisk stat, hvis regeringsform bygger på demokratiske principper, kan ansøge om at blive medlem af Unionen. De nærmere bestemmelser vedrørende tiltrædelsen og de tilpasninger, som den indebærer, fastlægges i en traktat mellem Unionen og ansøgerstaten. Denne traktat vedtages ved forfatningslov.

*Jens-Peter Bonde
Medlem af EF-Parlamentet
siden 1979 og forfatter
til „EFs Union“ og „EFs
Union - kort forfalt“ 1992
om Maastricht-Traktaten
og „UNIONEN efter
Maastricht og Edinburgh“
og „UNIONEN og det
nationale kompromis“ 1993*

UNIONENS GRUNDLOV

Udkast til ny forfatning
for Den Europæiske Union
til at efterfølge Maastricht

EF-Parlamentet er nu ved at lægge sidste hånd på et udkast til forfatning for EF-Europas Forenede Stater. Forslaget offentliggøres hermed sammen med et forord af Jens-Peter Bonde. Forslaget skal vedtages af EF-Parlamentet i september 1993 og behandles på den nye regeringskonference, som er forudset i Maastricht-Traktaten i (senest) 1996.

Forslaget vil give EF-Unionen en forbundsforfatning som i USA med to kamre. Et Parlament, som sammensættes af direkte valgte repræsentanter fra medlemsstaterne. Og et Senat, som her kaldes Råd, med en repræsentant fra hvert medlemsland. I USA har hver stat to senatorer, som er ligeværdige. I EF-Unionen stemmer Rådsmedlemmerne med forskellige stemmewægte, så medlemmer fra små lande har færre stemmer end medlemmer fra store lande.

Forslaget vil gøre udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik til et fælles anliggende og give Unionen et fælles diplomati og et forbundsmilitær.

JuniBevægelsen

ISBN: 87-87692-627

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk